

אורן אבשכולם

בן רינה ז"ל ויזסי ובכ"ח
נולד 5.4.1970
נפל כט' באב תשנ"ד
6.8.94

מ.א. 4654032

דוצה : סרן.

אבשלום מורן - קיבוץ חיים

אבשלום מורן בקיבוץ נכר סאלץ ב- 5.4.70, (בבן הפגזת קטלנית)
הפליג הדלנון) להוריו חנה ויוסי.

בהיותו בן 10 חוזרים לכהונה המשפחה לידיעתו שם מורן אחיו ז"ל.
אחיו בן 4 שנים לכהונה המשפחה אסבניה מקום לביטחון של חנה
כמורה ומחנכת בביה"ס ילדי.
בסביבה מורן מורן אחיו הצעיר.

חנה נפטרה בשנת 1984 ממחלה ממלית בהיות אבשלום בן 14 שנים
אבשלום התחנך בביה"ס הסיני ילדי, הצטיין בלימודיו, היה חניך
הנוער והלב, המשק לימודיו התבססו מקור ללא בסביבה וסיים מסלול קצרה
המגמה פיזיקלית, **בגד כבושני** העלפני, לעקב בסלול ספורטיות בתחילת
פברואר-סוף השנים.

אחיו ז"ל שירי מורן אינשטיין והפינק-פליי.
ב- 1986, התאבדו ואסו ולבניה אלסמה, אבשלום ואחיו חנה של אבא.

ב- 1988, התגייס אבשלום לצה"ל לחטיבת גבעתי, חבריו רבים היו לו.
בחסידה שירת בגדוד 503, לבר אהר הנסאלו הנגיד והמשיך לקצונה
אחיו אבשלום רבים בהם שמואל אהר אבא שמואל כי מקאמו של אבשלום
בצבא כמפקד.

אבשלום היה אחיו ז"ל אשתו ומוציא לחייו.
נדרש לו טיפול ואחיו אהר מפקדו שהגו לו לציב ולחיה בסולם
הפיקוד בצבא.

אחיו אבשלום, חתם אבשלום על המשך שירת בקבוצה
אבשלום נפל בלחימה כח"ם הפלוגה הרבאית בסקצ, בפלוגה לביטחון
בצבא אבן בקנה לוח מחבלי החוצבאלה (בבן הפגזת קטלנית אהר)
והוא בן 24, ב- 6.8.94.
ניקחו הידיעה, אבשלום, אבא אחיו חנה ז"ל

פרח שנקטל באבא

"רק אלה היודעים להגן על חרותם זכאים לה"

תעודת גמר מסלול לוחם

וזאת לתעודה כי החייל:

אבשלום

שם משפחה

אורן

שם פרטי

4654032

מ.א.

סיים בהצלחה מסלול לוחם בגדוד "שקד" וזכאי לענוד כנפי יחידה.

עם הצטרפותך למשפחת לוחמי "שקד",

עלה והצלח !

מפקד היחידה

תעודה

4654032 סדר אכשלוס אר"ן חז"ר
מס' אישי דרגה שם ח"ל

עבר(ה) קורס צלפי - סער מחזור

22.12.88 שהסתיים בתאריך

בבסיס ביסל"ח

מפקד הבסיס
2089166/7 סא"ל אביקור מאיר
רע"ב קליעה וצלפים

מס' אישי דרגה שם

סוף שבוע סוער בגבול הצפון ■ ישראל לסוריה: רסנו את החיזבאללה קצין וחייל נהרגו בלבנון 3 נערים נפצעו מקטייושה

צילום: יעקב קובלמן

ההרוגים, לוחמי גבעתי: סרן אבשלום אורן
בן 24 מטבריה וסמל יבגני ברצלבסקי
בן 19 מירושלים ■ כתבות בעמודים 7-2

סמל יבגני ברצלבסקי

סרן אבשלום אורן

צילום: דוני שיצר

שידור

מילים: אריק איינשטיין לחן: שם-טוב לוי

שוב צריך לדעת איך למחות את הדמעות
ושוב צריך לדעת ללכת הלאה
שוב הכאבים ושוב החלומות
ושוב שתיקה גדולה למעלה

שוב צריך לדעת לחפש את התשובות
כדי לדעת איך ולמה
שוב הבילבולים ושוב המלחמות
ושוב שתיקה גדולה למעלה

לא רוצה להיות עצוב
ולא יכול להיות שמח
כבר לא בטוח מה חשוב
לא רוצה להתווכח

שוב האין אונים ושוב התהיות
ושוב השאלה עד כמה
שוב הטילטולים ושוב השיגעונות
ושוב שתיקה גדולה למעלה

לא רוצה להיות עצוב
ולא יכול להיות שמח
כבר לא בטוח מה חשוב
לא רוצה להתווכח

הפרח הזה לא יפרח בשנית
 הפרח הזה כבר נפל
 את הפרח הזה כבר לא נראה בשדה
 אבל עשרות כמוהו יפרחו אחריו
 את הפרח הזה השקו וגידלו
 ונתנו לו כל מה שצריך
 את הפרח הזה גידלו ההורים
 שיצא, שיבין
 וילך לעזור לאחר,
 אך לא רצו שילך
 בדרך כל הפרחים.
 על פרח זה חלמה נערה
 שיחזור ויאמר אהבה
 אך הפרח הזה לא יגדל בשנית
 חייל צה"ל נפל
 בגזרה הצפונית

נמן והורחן

לילה שקט

עבוד על

כוחותינו בעישיה

מוצב עישיה בדרום לבנון, המוחזק בידי "גבעתי", סוכג את מרבית התקפות החיזבאללה ■ רון בן-ישי ביקר שם ושמוע מהחיילים

יולי בלחימה ממש. תוך כדי אירוע אתה מסתכל על הכל כאילו מהצד. חושב מה לעשות. אין זמן לעכל דברים. רק כשהגענו למוצב, יצא הכל הוצר צה. לא בכיתי. אבל היו חיילים שכבו. היו אחריים שהגיבו קשה והקיאו. זו לא ברשה. בקטעים האלה זה אפילו נחוצ. אם נסתגר בתוך עצמנו, לא נמלא את המשימה. אחרי כן אספנו אותנו המ"מ ואמר שה חיים נמשכים. צריך להעביר קו. אבל מה לעשות, כל תוריד מוצב, כל יציאה לשמירה - אני מרגיש שהוא כאן.

באותו ערב הרים אייל טלפון לבסיס בארץ, הד מין גלונים של צבע וביקש תיגבור של שני רס"דים. למחרת הוציא את כל החיילים, שם להם מברשות בידיים ופקד עליהם לצבור ולשפץ את המוצב. הוא עצמו נטל מברשת ועבד. העיקר שלא לשבת ולתת לדיכאון להשתלט על החיילים וגם לא עליך. מוראל שקוע וארישות מסוכנים במקום הזה ממש כמו מסען צד.

לה מסורינות. או אלה ממש מרגיש כמו מסור

אבשלוס לא חזר

אייל הוא ששלח את אבשלוס אורן ואת אנשיו לסיור הלילי, שממנו לא חזר. החיזבאללה הגיעו כנראה מבעוד יום, הציבו מקלעים כבדים ותותחים ללא רתע וכיוונו אותם למוצב. זה היה כנראה חלק ממיתקפה גדולה יותר, שתוכננה ליום שלמחרת. אורן סרק את השטח ועלה עליהם. הוא הסתער ונפגע מצדור.

יולי ורדין, חובש מחלקתי, יצא עם כוח החילוץ מהמוצב למקום ההיתקלות. נסענו מהר, עד שהט נק שנסע לפנינו עלה על מוקש. ירדנו מהנגמ"ש ורצנו למקום ההיתקלות. הדבר הראשון שראיתי היה את המ"פ שוכב על הקרקע. ניסיתי לבדוק מצב הנשימה, אבל כשלחצתי לו על הצוואר, יצא זרנוק של דם מהפה. הבנתי שאורן הרוג, שאין מה לעשות יותר, והלכתי לטפל בפצועים אחרים. אני שנתיים וחצי בגבעתי. אבשלוס אורן היה המ"פ הראשון שלי. אני יודע שנהוג להגיד דברים טובים על אנשים שמתו, אבל הוא היה באמת בן-אדם. אי-דנו איש, שכל מילה נוספת שאגיד עליו רק תקל-קל.

יולי עלה לפני כמה שנים מליטא. גר ברחובות. אביו מהגרס ב.סולל בונה. היה משהו שונה-לב בדרך הביטוי היבשה והמדויקת שלו. לא היה זמן לחשוב. בטח שלא להתאבל. רצנו מהר במורד הש לוחה לסגור למחבלים את דרך הבריחה. אבל הם לקחו את הגופה (המחבל שנהרג בהיתקלות) ורצו לוואדי. זה מראה משהו עליהם, אומר יולי בהערך כה. הם היו בלחץ ולא נטשו גופה של חבר. זה לא אותם מחבלים של פעם. זה סימן לנחישות ולתוש ייה מצידם.

ההיתקלות הזו הייתה ההתנסות הראשונה של

"היית לוחם, מנהיג, נבון - תחסר לנו אבשלום"

מאת דני ברנר

"אבשלום, אבשלום! מיד כשהברתי אותך בלדת בתכונות האופי שלך. לך חם, מנהיג, נבון, נחוש בדעתו ובכוחו, שמילא כל משימה להגנת ישובי הצ"ח" - כך ספר אתמול אלוף פיקוד הצ"ח, יצחק מרדכי, לסרן אבשלום אורן ז"ל, שנהרג שלשום בהיתקלות עם מחבלים בדרום לבנון, ותואר בן 24. "אבשלום", המשיך האלוף, "תחסר לנו בהמשך הדרך ויחסרו לנו אנשים מסוגך, שנכונים לכל משימה ומסוגלים לעשות הכל עד כלות הנשימה...נמשיך בדרכך ונעמיד דורות של לוחמים, מאמינים בדרך שבה הלכת". מאות מתושבי טבריה, יבנאל, אלוף פיקוד הדרום, מתן וילנאי, חברים לנשק

מחטיבת "גבעתי" ובני-משפחה, ליוו בש"ק את ארונו של אבשלום, שביקש להקבר ליד אמו, רינה ז"ל, בת המושבה יבנאל, שנפטרה לפני כעשר שנים. האחים, זיו ואלעד; האב, יוסי אורן; וחברתו לחיים, עבריה, עמדו חבוקים לנוכח הקבר הפתוח ובכו. האב אמר "קדיש", ומפקד חטיבת "גבעתי" אמר על הקבר הטרי, כי נפילת אבשלום היא אבדן רב ענקית ל"גבעתי" אך רוחו תימשך. "הוא היה אגדה", אמר סגן דורון, חבר קרוב של אבשלום. "שקט, רציני, קשוח. החיילים ידעו, שלא ידרוש מהם דבר שלא דרש מעצמו. הוא היה מספר אחת". מאות המלווים התפזרו אט אט ורק בני-המשפחה וקומץ חברים נותרו עוד שעה ארוכה חבוקים ובוכים הקבר, ממאנים להאמין שאבשלום לא ישוב עוד.

צילום: דני ברנר

אביו ואחיו של אבשלום אורן ז"ל נמדים מאהובם

לבבות לך

מילים ולחן: אביב גפן

אני הולך לבבות לך
תהיה חזק למעלה
געגועי
כמו דלתות שנפתחות בלילה

לנצח אחי
אזכור אותך תמיד
ונפגש בסוף, אתה יודע
ויש לי חברים
אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע

כשעצובים הולכים לים,
לכן הים מלווה
וזה עצוב
שלהחזיר ציוד אפשר-
לא געגוע

לנצח אחי
אזכור אותך תמיד
ונפגש בסוף
אתה יודע
ויש לי חברים
אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע

וכמו הגלים אנחנו מתנפצים
אל המזח אל החיים

אבשלו

ה"לול"/שלוס חנוך/שלוס חנוך - עיבוד
נעם שריף - עיבוד למיתרים
יעקב נגר - פסנתר
רוב הקסלי, חיים רומנו - גיטרה חשמלית
שמוליק ארוך - בס
אהר'לה קמינסקי - תופים
צבי עיסל - מפיק
מבוצע עם שלום חנוך

**יום אחד, יום אחד,
עם נולד לטייל ביער,
ורקמה מחושים של זהב... בן מלך קטן,
אם חורגת וסוס לבן.**

**יום אחד, יום אחד,
בית קט ונפתח השער...
נסיכה עייפה נרדמה על קרן של אור,
בא אורח על סוס שחור.**

**למה לא, למה לא עכשיו,
מה שבטח יבוא רק מחר,
למה לא, למה לא עכשיו,
מה שבטח יבוא מחר.**

**לא היה לא היה
סוס לבן, נסיכה ביער,
לא היו אגדות מעולם, היה רק חלום
לא באושר, אך עד היום
לא היה, לא היה שלום.**

**למה לא, למה לא עכשיו...
אבשלוס, אבשלוס,
כמו חלום, כמו חלום בקיץ,
למה לא, למה לא יבוא כבר עכשיו,
מה שבטח יבוא מהר.**

סרן אבשלוס אורן

"אם יקרה לי משהו, קיברו אותי ליד אמא"

מאת דני ברנר

ציון לשבח על לכידת חוליית מחבלים של החמ"א בעזה. הוא חזר הביתה עם בקבוקי שמפניה והיה מאושר. בזכותו של אבשלוס וחיללים כמוהו, יכולים תושבי הצפון לישון בשקט. העבודה שצה"ל עושה שם חייבת להימשך, למרות המחיר היקר", אמר האב השכול.

לפני כעשר שנים נפטרה אימו של אבשלוס, רינה, אליה היה קשור מאוד. חברתו לחיים של אביו, עבריה: "כשפיקר על טירונים, היו הורי החיילים מרבים להתקשר אליו הביתה. הוא היה תמיד מרגיע ומעודד אותם. מעולם לא התעצבן ולא דרש מאחרים משהו שלא דרש מעצמו".

בני המשפחה וחברים החלו להתקבץ אתמול בבית משפחת אורן, מתקשים לעכל את אסונם ולנחם את שני האחים, זיו, בן 22 ואלעד, בן 15.

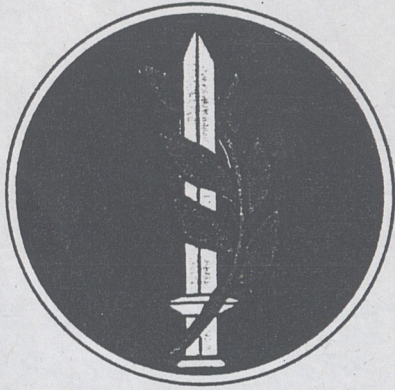
"אם יקרה לי משהו, קיברו אותי ביבנאל, ליד אמא", ביקש אבשלוס עוד בחייו. לכן ייערך היום טקס ההלוויה של סרן אבשלוס אורן בחלקה הצבאית של בית העלמין ביבנאל בשעה 17:00.

"הוא היה ילד פיקח, שקט, מוסנם ובעל מור סר גבוה מאוד. כל משימה ביצע ביסודיות וריאה בשירות הצבאי תרומה". כך תיאר אתמול בעצב יוסי אורן, בן 47 מטבריה, את בנו, סרן אבשלוס אורן, בן 24, שנהרג אתמול לסנות בוקר בהתקלות עם מחבלי חיזבאללה בלבנון. אבשלוס נולד והתחנך בטבריה. בתיכון למד במקיף עמל בעיר. "הוא היה ילד רגיל, שלא בלט במיוחד", סיפר האב, גימלאי צה"ל, ששירת שנים ארוכות בצבא הקבע וכאזרח עובר צה"ל בחיל החימוש. "הוא לא הרבה לשוחח על השירות הצבאי שלו אך היה מקפיד תמיד להתקשר ולהרדיע שהכל בסדר. עודדתי אותו לשרת בקבע. בחור עם אישיות מבריקה, מנהיגות ודבקות במשימה. לאחרונה חששתי שמשו יקרה לו. היתה לי תחושה, שהוא לא ייצא משם כמו שצריך. לפני חודשים קיבלו אבשלוס והפלוגה שלו

צה"ל חייב להמשיך, למרות המחיר היקר". האב, יוסי אורן, עם חברתו לחיים צילום: ינון לב

חטיבת בית הספר לקצינים
ע"ש רא"ל חיים לסקוב

"ממני תראו וכן תעשו"

(שופטים ז' יז')

תעודת גבור

מס' אישי 4654032 דרגה סג"מ שם אכשלוס אורו חיל חנו' 84

בוגר קורס קציני חיל

מתאריך 3.12.89 עד תאריך 4.5.90

אל"מ

גנרל אנגלנד

טל רז - סא"ל

ראש המטה הכללי מסמין את

4654032 אורן אביאל

לחצין בצבא הגנה לישראל

דן שומרון רב-אלור
רמטכ"ל

ניתן ביום
ח' אלול
3.5.90

צבא הגנה לישראל

דואר צבאי 03122
ז' אלול תשנ"ד
14 באוגוסט 1994

משפחת ארז היקרה.

עבר שבוע מאותו יום שבת, כולנו עדיין המומים וכואבים את מות בנכם
סרן אורן אבשלום ז"ל שהיה אחד ממפקדי הפלוגות המצטיינים בחטיבה
בפרט ובצבא הגנה לישראל בכלל.

בבוקר יום שבת כ"ט באב תשנ"ד ה-6 לחודש אוגוסט 1994, איבדה החטיבה
את אחד מטובי המפקדים שגדלו והתחנכו בה, אבשלום!
אבשלום ז"ל החל את דרכו הצבאית כלוחם בגדוד שקד, סיים מסלול חי"ר
בהצטיינות ועקב כך יצא לקורס קציני חי"ר. אבשלום חזר לגדוד בתפקיד
מפקד מחלקה המשיך בתפקיד סגן מפקד פלוגה ויצא לקורס מפקדי פלוגות
אותו סיים גם כן בהצטיינות והפך להיות מפקד פלוגת טירונים עליה
פיקד לתקופת מסלול חי"ר והביאה להישגים מרשימים.
עם סיום תפקיד זה הפך למפקד הפלוגה הרובאית של הגדוד.

אבשלום ז"ל נערץ על ידי סגל הפיקוד בגדוד והחטיבה ושימש דוגמא לחייליו.
חייליו העריכוהו והלכו אחריו בידעם שעל אבשלום תמיד אפשר לסמוך.
אבשלום חינך את חייליו לערכי הלוחם ושימש מודל לחיקוי לכלל פקודיו.

הכל קרה בפתאומיות, אבשלום פיקד על כח צלפים מהגדוד שיצא למארב
באזור עיישיה. הכח נתקל בירי מקלעים של מחבלי החיזבאללה. ממכת האש
הראשונה נהרג חייל מפלוגתו של אבשלום ושני חיילים אחרים נפצעו.
אבשלום קם להסתער אל מול חוליות המחבלים ונהרג מכדורי המרצחים.

אבשלום חקוק בזכרוננו! דמות המפקד, החיוך המבוייש... לא נשכחנו לעולם!

חיילי ומפקדי גדוד שקד משתתפים בצערכם על
מותו של בן, חבר ומפקד למופת!

אייל אייזנברג, סגן אלוף
מפקד היחידה

תעודת גמר

זאת לתעודה כי

סגן אורן אבשלום

סיים קורס מפקדי פלוגות

רב - חילי

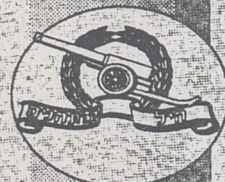
מחזור ל"ז 1992

עמנואל סקל, אלוף
מפקד חילות השדה

אפרים איתם, אלי"מ
מפקד חקורס

אהוד ברק, רב אלוף
ראש המטה הכללי

ז' באייר 10.5.92 - 19.6.92

שנתיים הלכנו שבי אחריו.

כמו אמא שמלמדת תינוקה ליוזחול וללכת במדשאות ובגנים, אותנו בני ה-18 הולכת פסיעות וזחילות ראשונות בהרי הטרשים.

בטירונות לימדו אותנו שהמ"מ הוא אלוהים ואתה הוכחת שיש דרגה אחת מעל. מרפיח עד לבנון תמיד הובלת אותנו אחריו. ולראות אותך קדימה - אתה מרגיש ששום דבר רע לא יכול לקרות כי אתה הרי איתנו.

הענקת לנו את הרצון העז להמשיך ואל אף החובה לשרת בצבא, גרמת לנו לחוש מה הוא טעם ההיתנדבות ולהמשיך כלוחמים, מפקדים וקצינים. את הדרך המיוחדת שאתה יצרת ובה אנו מאמינים, ננסה להטמיע גם אנו בדורות הבאים. דרך בילתי מתפשרת ללא וותרנות, תמיד ליוזם, לצאת, לשאוף ולהסתער קדימה. ולמרות כל האימונים הקשים, המסעות המפרכים והתעסוקה האין סופית - זאגת שנחבוש את הכומתה ישר ונצא במדים מסודרים הביתה כדי לייצג בגאווה את צה"ל.

אבשלום, אתה אחד הבודדים שניחנו ביכולת לשנות דברים על פיהם. כי זו הדרך שבה אתה מאמין גם אם היא ניראת בילתי מתפשרת ומסוכנת. לעולם לא ירדת ולו במעט מהסטנדרטים שהצבת לך שנים לאחר. בכל מקום בו נכחת הרגישו בכך מיד למרות שבדיבורים לא הרבת.

אבשלום, פתאום כמו חלום. איך אפשר לדבר אליך בלשון עבר. נוכח מירבץ של עשרות מחבלים, לא היססת לרגע, תמיד בדרך השקולה, הרגועה וההגיונית שאיפינה אותך - קראת "קדימה הסתער" וכולנו אחריו בביטחון מלא. לא האמנו לעולם שמשוהו יכול לעצור אותך, אך המציאות סטרה לנו בפנים. גם במותך היוות דוגמא אישית לחיילך ולמדינה שאחריו והחדרת בנו את הרצון העז להמשיך בדרכיך.

שנתיים הלכנו שבי אחריו והדף לעולם יהיה קצר מלהכיל את כל החוויות שעברנו איתך ואת מה שאנו באמת מרגישים. אתה תמשיך להיות בכל אחד מחיילך ולהדריך אותנו עדיין בכל צעד שנלך בו.

אנחנו, חיילי פלוגת אוגוסט 2, הרובאית וגדוד שקד כולו - מצדיעים לך.

נזכור אותך תמיד.

אורן, אבשלום

בן רינה ויוסף. נולד ביום כ"ח באדר ב' תש"ל (5.4.1970), בקיבוץ כפר סאלד, בעיצומה של הפגזת קטיושות על הגליל העליון. בן בכור למשפחה בת שלושה בנים. בילדותו, התגוררה המשפחה ביבנאל וכשמלאו לו חמש שנים עברה לטבריה, מקום עבודתה של אמו כמורה וכמחנכת. אבשלום למד בטבריה בבית-הספר היסודי "ארליך" ובבית-הספר התיכון המקיף "עמל", במגמה לפיסיקה. הוא הצטיין בלימודיו והרבה בקריאה, בעיקר בספרי מלחמה והיסטוריה צבאית. נער פיקח, שקט ומופנם מעט, בעל מוסר גבוה במיוחד. בנערותו היה חניך בתנועת "הנוער העובד והלומד". עסק הרבה בספורט, בעיקר בענפי האתלטיקה, הטניס והכדורסל. כשעות הפנאי אהב לצייר ולפרוט בגיטרה. אהב את שיריהם של אריק אינשטיין, הפינק פלויד, החיפושיות, שלמה ארצי, גלי עטרי, שלום חנוך ואת שירי הלהקות הצבאיות. כשהיה אבשלום בן ארבע עשרה ואח בכור לשני אחים צעירים, נפטרה רינה, אמם, ממחלה ממארת. לאחר כשנתיים, הצטרפה למשפחה עבריה, חברתו של האב, ושוב נוצרה משפחתית חמה ואוהבת.

בשלהי חודש יולי 1988, גויס אבשלום לשירות חובה בצה"ל. הוא הוצב לחיל הרגלים, לחטיבת גבעתי והחל את דרכו הצבאית כלוחם בגדוד "שקד". לאחר סיום מסלול הטירונות נשלח אבשלום להרחבת הכשרתו הקרבית בקורס מ"כים חי"ר, בקורס סמלים ובקורס צלפים. הוא סיים את המסלול בהצטיינות ויצא לקורס קציני חי"ר. בכל השלבים בצבא היה אביו, יוסי, גמלאי צה"ל, שותף ללבטיו, מעודד ותומך. הוא האמין כי מקומו של אבשלום בתפקיד פיקודי בצבא ועזר לו לבחור את דרכו. אבשלום חזר לגדוד לתפקיד מ"מ, בהמשך הוצב כסמ"פ, קיבל דרגת סגן ונשלח לקורס מפקדי פלוגות. הוא סיים את הקורס בהצטיינות והוצב לפקד על פלוגת טירונים, עליה פיקד במשך כל תקופת המסלול.

בסיום תקופה קשה ומפרכת, אמר אבשלום לחייליו: "עברתם (מה זה עברתם – עברנו) יחד מסלול קשה, לוחץ ותובעני. אני מקווה שעכשיו, בסוף המסלול, אתם מבינים שהדרך של הצבת סטנדרטים גבוהים – הן של מקצועיות והן של משמעת – זו הדרך להצליח. ... אני מקווה, שתמיד תדרשו מעצמכם ומהחיילים שלכם ושלא תתפשרו על שום פרט קטן, כי זו הדרך היחידה להפוך את הצבא שלנו לטוב יותר..." לדברי מפקדו, הביא אבשלום את פלוגתו להישגים מרשימים. בערב ראש השנה תשנ"ב, הועלה אבשלום לדרגת סרן. הוא קיבל את הפיקוד על הפלוגה הרובאית של החטיבה, בראשה יצא לפעולות מבצעיות ברצועת עזה ובאביבים, שעל גבול לבנון. הוא היה נערץ על פקודיו ואהוב בין מפקדיו. בתפקידו האחרון התגלה כבחור בעל אישיות מבריקה, מנהיגות אמיתית ויכולת לנחישות ולדבקות במטרות. על לכידת חולית מחבלים של החמאס ברצועת עזה, קיבלו אבשלום ופלוגתו ציון לשבח.

ביום כ"ט באב תשנ"ד (6.8.1994), נפל אבשלום בקרב בלבנון, בעת הסתערות על מחבלי החיזבאללה, במהלך סיור עליו פיקד. עמו נפל סמל יבגני ברצלבסקי. הוא הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין ביבנאל. לבקשתו, נקבר לצד אמו רינה. הותיר אחריו אב ושני אחים – זיו ואלעד. בן עשרים וארבע היה בנופלו. במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "החטיבה איבדה את אחד מטובי המפקדים שגדלו והתחנכו בה, אבשלום. בנכם, סרן אבשלום, היה אחד ממפקדי הפלוגות המצטיינים בחטיבה ובצה"ל כולו. אבשלום היה נערץ על ידי סגל הפיקוד בגדוד ובחטיבה. פקודיו הלכו אחריו כשהם יודעים שעל אבשלום אפשר תמיד לסמוך. הוא חנך את חייליו לערכי הלוחם והיה מודל חיקוי לכל פקודיו".

סרן אבשלום אורן. מנגינות יפות של בחור מתבגר ואוהב

א

יגני יכולה לכתוב על אבשלום החייל, הקצין, איש לא מצא לנכון לבוא ולספר לי עליו. חבל שאף אחד מן האנשים אשר בחברתם היה בשנותיו האחרונות לא הכיר אותו ולא ידע עליו ועל ביתו ואהבתו ליבנאל.

אבשלום, נכדי הבכור, היה עבד סמל לת- קומת ישראל לאחר השואה: המשך, דור חדש. הוא פתח את לבי במפתח קסמים, משובץ באבני החן היפות ביותר. פתאום הצטלצל לו פעמון של ילד בצלילו היפה הייתי בטוחה שצליליו בשמעים למרחקים. אהבתי אותו אהבה עזה. הוא ידע זאת ואף ידע להחזיר אהבה בדרכו שלו, המאופקת, השקטה והביישנית.

אבשלום היה ילד מיוחד, יפה, רציני ודייקן כבר בקטנותו. צייר יפה, כמה מציור ריו מהגיל הרך שמורים אצלי. לרוב צייר חיילים. המשחק האהוב עליו ביותר היה חיילי פלסטיק קטנים מכל הסוגים. שעות ארוכות ישב לו במרפסת והציב צבאות - אלה מל אלה. כשאחיו זיו גדל מעט, שיתף והר- רך אותו במשחקים. בבית הספר היה תל- מיד מצטיין וקרא הרבה מאוד ספרים. גיבר וז הגדול היה נאפוליון. "כשאגדל, אלמד היסטוריה צבאית", אמר.

בדיק לפני בר המצווה שלו חלתה אמו, רינה, ואחרי טיפולים קשים נפטרה. אבש-

נדם צלילו של

פעמון חיי

אחרי סבא! (אם אסא)
כמה אלה נכנסו בגיל אבא. אן. כמא
אלוהי אבא. (בא"ה - גמס אהא. חא)
אנא. אלה - 13. חא. חא. חא.
אנא. אלה - 13. חא. חא. חא.
אנא. אלה - 13. חא. חא. חא.
אנא. אלה - 13. חא. חא. חא.
אנא. אלה - 13. חא. חא. חא.
אנא. אלה - 13. חא. חא. חא.

סרן אבשלום אורן ז"ל מטבריה, קצין בגבעתי, נהרג לפני שנה במהלך תקרית עם מחבלים בלבנון. אמו נפטרה ממחלה קשה כשהיה בגיל בר המצווה. סבתו, שושנה יער מיבנאל, שגידלה אותו כאם, מעלה זכרונות במלאת שנה במותו. "אהבתי אותו אהבה עזה", היא אומרת

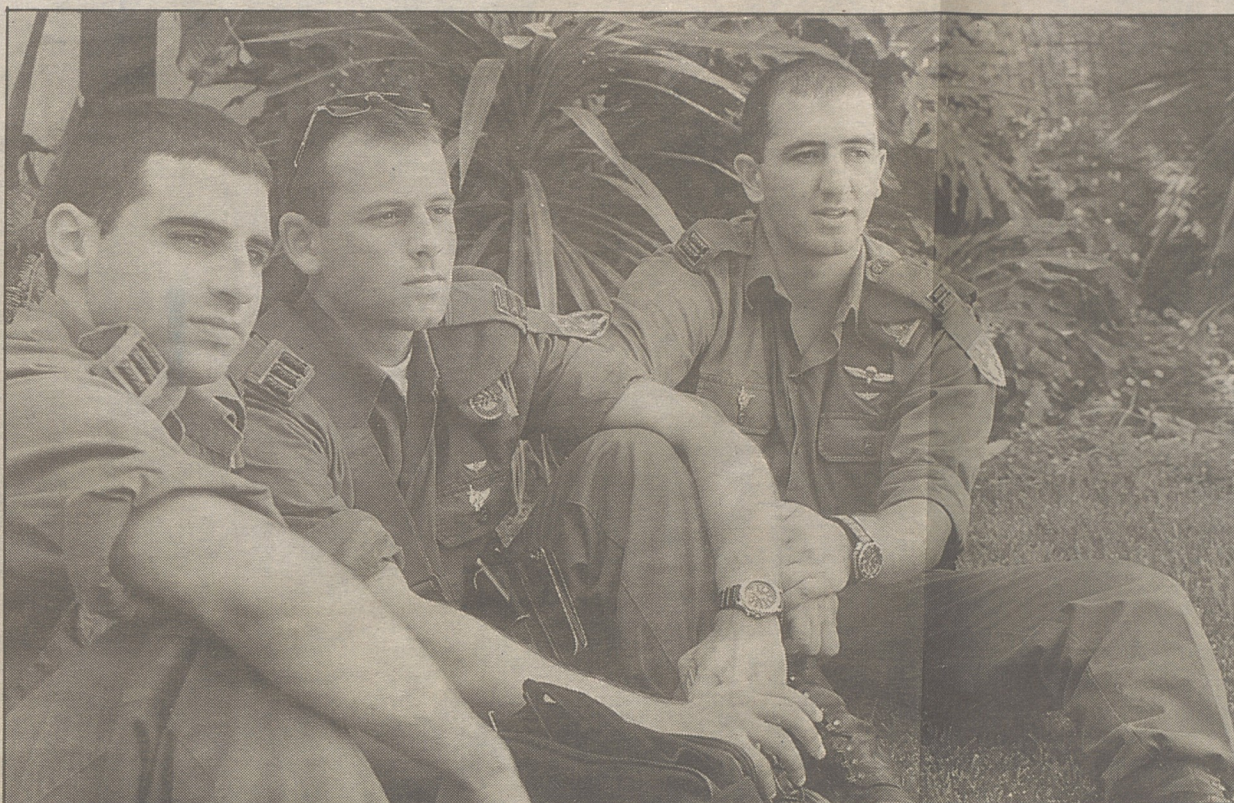
פק לראות את הפרחים בפריחתם וליהנות מריחם ולא הספיק לבנות לו בית ומשפחה משלו.
ובשבת ההיא נדם צלילו של פעמון חיי. בפסק הצלילים הרועשים והגועשים של אדם צעיר, רק בן 24 ו-4 חודשים, והתחלפו בצלילים כבדים ועצובים המלווים אותי על כל צעד ושעל, והגעגועים חזקים ונוראים.
אבשלום, בנדיקורד האחרון ביבנאל הוציא את מכוננית הספרים את הספר "בשש אחרי המלחמה". דפדפת בו שעה ארוכה ולבסוף נעצרו עיניו לרקות מספר על פסוק שעל העטיפה שם כתוב: "בשש אחרי המלחמה, אחרי שעת השין ושעת העין, מצאנו את עצמנו מתפללים לרגע בו נעמוד סוף סוף בשש לפני השלום". ואתה, אבשלום, לפני עלייתך ללבנון. עצרתי את לשוני, לא דיכתי, הפחד הגדול וההרגשה הקשה בלבי, אבל אתה הרגשתי ורציתי להרגיע אותי. שנינו חשכנו על פעמי השלום שזה עתה התחילו ושאוילי נגיע ל"שש לפני השלום". ישבנו, דיכנו ושקנו. אני לא חושבת שהורדתי את מבטי ממך, אך לא ידעתי לקרוא את הלחלוחית אשר בעיניך הכחולות היפות ולא הבנתי. אולי לא רציתי להבין, לא רציתי. קול פנימי זעק בתוכי, אך קול שני השתיק את זעקותי ולחש: "הילד יחזור", אבל הילד לא חזר, רק הקומנדק הגיע לצלילי הפעמון הנוראים.
הביאה לדפוס: אורנה יוסף

נה כמה לזכרונות מאמא.
אבשלום הלך בדרך אשר בחר לעצמו ואשר התאימה לו, כנראה. מן הרגע שהתגייס לגבעתי היה שם מלו, בגופו ובנפשו. קראתי לו "גבעתי שלי", מפני שידעתי שזה מה שהוא. אני זורחת את היבלות ואת השלפוחיות ברגליו, נדהמתי לראותן אבל הוא אמר, "סבתא, זה כלום, זה יעבור". אני זוכרת אפילו את הערב שבו נרדם בשירותים מרוב עייפות.
אבל אבשלום קיבל את הכל כהכנה, דע שעליו למלא את תפקידו על הצד הטוב ביותר וכך המשיך בדרכו. בהדרכה דרש הרבה מאוד ודיבר תמיד על חינוך חיילי. אולי רצה, בדרך מסוימת, להמשיך את דרכה של אמו.
אבשלום אהב את נופיה של הארץ, אהב את שיריו של אריק אינשטיין, אהב לישון לישון הרבה ולקום ישר לארוחת הצהריים. הוא אהב את המגשים של עוגות הגבינה של "מרים הנחמדה" ובשנים האחרונות אהב, כמובן, את הצבע הסגול, כל מה שקניתי לו - חולצות, סוודרים ואפילו מגבות ליום הולדתו האחרון - היה סגול.
אך אבשלום לא הספיק הרבה דברים. הוא לא ראה די את השמים הכחולים והזמן לא הספיק לו לחלום חלומות. הוא לא הס-

לום סיים בדיוק את כיתה ח' וקיבל את זה קשה מאוד. הוא אהב והעריך את אמו והיא היתה כשבילו סמל של אדם טוב, אדם שלם. כשזו בן 12 ואלעד רק בן 5, קיבל על עצמו אבשלום את תפקיד האח הגדול שנשא עמו אחריות כבדה. הוא היה דייקן מאוד, ולכן היה לו קשה להשלים עם העובד שהדברים רבים לא התנהלו כמו קודם.
פעמון חיי האדם הצטלצל טרם זמנו, צלילי השתנו. היו אלה צלילים קשים של אחריות, לימודים ודאגות החיים. אוזניי היו תמיד פתוחה וידעתי להבחין בהם את הכל. היו גם שינויים - הצלילים שינו את נגינתם ושמעתי גם מנגינות יפות של בחור מתבגר ואוהב. אלה היו הצלילים היפים בחיי.

היה לו קשר נפלא עם סבא אמנון. שעות ישב ושמע אותו מספר על הצבא הב"רטי ועל כל מלחמות ישראל. הוא לא דיבר הרבה על עצמו, אך חקר אותי בהרבה שא- לח על אמו, רצה לדעת הכל אודותיה. כך ישבנו שעות רבות, טיפסנו על ההר ומלא התפעלות מן היופי שמסביב, שמר תמיד פיי-

"רצינו להוכיח שלא שכחנו את המסר שאבשלום העמיד לנו"

גיא ביטון, גיא שילוני ובוני מזר. "הספיק לאבשלום להביט בך ואתה כבר מבצע מה שצריך" צילום: פלאש 90

אביחי בקר

יש לעתים שמתים משתכחים מלב, אבל בפלוגה של סרן אבשלום אורן, שנפל בלבנון לפני יותר משנתיים, לא שוכחים אותו לרגע. עבור שלושה מקיציני הפלוגה שעליה פיקד בגדוד "שקד" של גבעתי, אורן היה ויהיה מקור להשראה.

"אנחנו נשבעים להמשיך את דרכך", זה משפט שאומרים כמעט על כל קבר של נופלים. במקרה זה המלים הפכו למעשים. פקודיו, סרן גיא שילוני, סרן בוני מזר וסגן גיא ביטון, התקדמו בינתיים והיו למפקדי פלוגות. בין הסיבות העיקריות להמשך שירותם בצה"ל היה אבשלום אורן.

"למרות ההבדלים בינינו, מה שהמא"ר אורן זה הוא", הם אומרים. "כולנו מונעים ע"י אותה מערכת ערכים ודפו"סי התנהגות שספגנו מאבשלום".

אבשלום אורן נולד ב-1970 בכפר סולר, לרינה ויוסי, וגדל בטבריה. בגיל 14 נפטרה אימו מסרטן. לאחר התיכון התגייס לגבעתי והצטיין בקורס מ"פים. כשנהרג היה בן 24.

אבשלום היה מפקד הפלחור"ד (פלוגת החור) של גדוד "שקד". אגדה בחייו. קצין שדובר בו נכבדות. שמו נודע בצה"ל גם מחוץ לגבעתי. את התהילה

הם שלושה מפקדי פלוגות בגדוד "שקד" של גבעתי: סרן גיא שילוני, סרן בוני מזר וסגן גיא ביטון. שלושתם היו פקודים של סרן אבשלום אורן, שנהרג לפני כשנתיים בפעולה ליד מוצב עישייה. שלושתם החליטו להמשיך את דרכו. "למרות ההבדלים בינינו", הם אומרים, "מה שמאחד אותנו זה הוא. היתה לו יכולת מופלאה לסחוף אחריו חיילים, בלי לומר מלה. את מה שספגנו ממנו העברנו לחיילים ובטוח שהם ימשיכו את זה הלאה"

אבשלום אורן ז"ל

כל המתה. מצד שני הערצתי אותו. ביום שהוא נהרג מיד ידעתי שאהיה מ"פ רובאית. רציתי להיות כמוהו. עברו מאז שנתיים, בדיוק עכשיו קיבלתי את הפלחור"ד, את הפלוגה שאבשלום פיקד עליה. מבחינתי הגשתי את המטרה ששתי לעצמי, לעשות את הדברים כפי שאבשלום עשה".

לגיא שילוני זה קרה לפני שאבשלום נהרג. "הייתי כזה אנטי צבא. לא רציתי לחתום. המחשבות שלי היו רק להשתחרר, לצאת לטיול במזרח ולאורר את הראש. כל זה השתנה כשאבשלום הגיע לפלוגה. כסמ"פ ראיתי דרכו מה זה להפעיל פלוגה, כל התפיסה שלי התהפכה. אחרי ההתקלות זה התחדר יותר. היום לחיילים שלי יש הרבה מאבשלום. את מה שאני ספגתי ממנו העברתי להם אני בטוח שהם ימשיכו את זה הלאה. למה שהוא טבע בנו יש המשכיות".

החיילים החדשים ביקשו תמונות

במורשת גדוד "שקד", ששניים מחייליו נהרגו באירועי המנהרה, נותר אבשלום כמיתוס. כשהגיעו הוריו לכנס של הגדוד, חיילים שהתגייסו לא מזמן לקחו מהם תמונות של בנם. לא פעם קורה לשילוני מזר וביטון, שהם תופסים את עצמם עושים דברים בדיוק כמותו. אותן תנועות, אותן מחוות, אותה שפת גוף.

"אחרי שאבשלום נהרג היינו חודש בלי מ"פ, אבל הפלוגה תיפקדה מצויין. נשארנו בעישייה, שלושה מ"מים, סמ"פ, שהגיע לפלוגה רק שבוע קודם, ולמרות הכל עמדנו יפה בכל המשימות. עשינו הכל בתחושה שאסור לנו לתת לעסק לההרס, רצינו להוכיח לאבשלום שהוא לא השקיע בנו לחינם. עד היום כל זה איתנו. בשום אופן לא לאכזב אותנו, להוכיח לאבשלום שלא שכחנו את המסר, למרות מאז שהוא איננו איתנו חלף הרבה זמן".

מה שצריך. שילוני מעיד כי ספק אם בו עצמו יש את החומרים שמהם אבשלום היה עשוי. "היתה לו יכולת מופלאה לסחוף אחריו חיילים, בלי לומר מלה. רק מצורת העמידה שלו הוא היה מטריף את הפלוגה". אבשלום אורן היה קשה ומחמיר, לא מתפשר, שונא חפיה. הוא הנהיג משמעת ברזל, שלח הרבה חיילים לכלא, אבל עם זאת היה מופת של דאגה לכל חייל. כדי לעקוף את הכירוקרטיה היה נותן בסתר ממשכורת, אלפי שקלים.

"סגדנו לו וקיללנו אותו בו זמנית", מספר בוני מזר. "אצלו לא היו פירגונים, רק דרישות. הוא הציב לכפופים לו את הסטנדרטים הכי גבוהים, אבל קודם כל תבע מעצמו פי כמה".

עם גיא ביטון הגיעו הדברים לסף פיצוץ. ויכוחים מרים היו ביניהם. "היו דברים שהרגשתי רע איתו. רציתי לזרוק מעלי את האפוד ופשוט להסתלק מהפלוגה. אבשלום היה משגע אותנו עם ההקפדה שלו. השיא היה כששלח אותי להישפט אצל המג"ד על תספורת. נעלבתי. אמרתי למג"ד 'לא איכפת לי מה אני מקבל, אחרי המשפט, אני עוזב'. חזרתי לפלוגה, הסתכלתי לאבשלום בעיניים, שנאתי אותו, יכולתי להרוג אותו מכעס. אבל אז הוא בא אלי, דיבר איתי, תוך שניה נעלם

שאבשלום נפצע. חשבתי, מקסימום כדור ברגל, נחבש לו והעניין סגור. 'הוא מחרחר', אומר לי החייל". גיא שילוני היה באותה עת בקורס מ"פים. מהפלוגה הוא נפרד רק שבועיים קודם. "כשבת ההיא הייתי כל היום בטיול. מתברר שחיפשו אותי ואני לא ידעתי. בחמש אחר הצהריים הגעתי לכיכר המרכזית של חולון, בדרך לחברה שלי, ופתאום זה נחת עלי ברדיו. התעלמתי מקו עצירה, ישר נכנסתי במכונית שלפני. לא יכול להיות, חשבתי, הקריינית משקרת. התחלתי להרים טלפונים, אמרו לי שכן, שזה אבשלום. היה לי קשה לעכל את המכה. למחרת הייתי צריך לחזור לקורס ולא חזרתי. הייתי מנותק, הרגשתי חושך בעיניים. כדי להתאושש נשארתי יומיים בבית ואפילו לא הודעתי. רצו להדיח אותי על נפקדות ובסוף סלחו לי".

בוני מזר, שזכה בעל כורחו לצאת שבת ולא לפעולה בשמים, התבשר על ההתקלות בזמן אמת. "הייתי לגמרי המום. אבשלום אורן נתפס אצלי כמין שכפ"ץ מהלך. כולם יכלו לחטוף כדור ולהיהרג, הוא לא".

"האישיות, הדמות, ההליכה של אבשלום, איך שהוא נראה. הוא היה גבוה, ראש מגולח, נוכחות חזקה", הם נזכרים. "איש מופנם שלא דיבר הרבה. הספיק לו להביט בך ואתה כבר מבצע

ערכות שקבעו לעצמם היה על רכס השמיים. הצוות של אבשלום כמעט דרך עליהם. המגע שנוצר היה בטוח מטרם ספורים. לשני הצדדים, שנקלעו לעימות באקראי, היה המפגש בגדר הפתעה מוחלטת.

הטילו מטבע מי יצא הביתה

גיא ביטון, אז מ"מ טרי עדיין, היה במארב סגנו של אבשלום. ההכרעה מי יצא למארב, הוא או המ"מ בוני מזר, נפלה בהטלת מטבע. דווקא המפסיד ירד מלבנון הביתה לחופשה. "עלינו בשקט, זה היה בדימומי בוקר", משחזר ביטון. "השעה היתה, נדמה לי, חמש ורבע. היינו שניות ספורות לפני התמקמות. לא הספקנו אפילו להוריד קסדות ופתאום בין השיחים ירו עלינו צורר. זה קרה ממטר. מתברר שאלה היו השומרים שהחזיבו אללה שמו כדי לאבטח את עצמם. כל היתר ישנו.

"הייתי בחוליה הגבוהה. עם יבגני. הם ירו, הוא נשכב, קפצתי הצידה לאיזה סלע כדי לא לחטוף כדור, וכשחזרתי אליו ראיתי שהוא לא זו. עזבתי אותו. בדיוק אז אבשלום הגיע אלי ושאל מה העניין. הראיתי לו מאיפה ירו ואז קמנו יחד להסתער. הם זרקו רימונים, פה ושם ירו צרורות. אנחנו מסתערים, פתאום הוא נופל. אני המשכתי. מישהו מאחור צעק לי

קנה בזכות רצף הצלחות ברפיה. את המבוקש פארס ואמר ממחנה הפליטים שבורה הרג אורן במו ידיו, בעת שניסה להימלט מהבית שבו הסתתר. הפלוגה שלו רשמה שלוש תפיסות של מבוקשים כבדים - סאבר עסור, איסמעיל אסמאד ותיאסיר בורדיני. ארבעה בקבוקי קי שמפניה נשלפו בסיכום פרק תעסוקה זה.

אורן, שהכריז על עצמו לא פעם "אני אלוהים", נהרג בהתקלות על רכס השמים, סמוך למוצב עישייה. באותה תקרית, שאירעה בשחר יום שבת 6 באוגוסט '94, נהרג גם הצלף, סמל יבגני ברצלבסקי.

המשימה נועדה להיות מארב. ארבי עה חודשים נמנע צה"ל מלעלות על השמים. נוהל הקרב לקראת הביצוע היה ארוך ומדוקדק. הרכס, הצופה אל מוצב עישייה, נחשב לנקודה רגישה. אזור סלעי, עם צמחיה סבוכה. מחדל מודיעיני גרם לכך שאיש לא שיער כי בעת שכוח צה"ל נע לעבר הרכס, הוא היה כבר תפוס ע"י החיזבאללה. 22 שקי שינה נמצאו שם אחרי שפסקה האש. המספר המרשים של לוחמים שריכוז הארגון לצורך המשימה והאמצעים המתקדמים שנמצאו, מעידים על פיגוע גדול במיוחד שתוכנן. לפי ההשערות, מטרת החיזבאללה היתה לתקוף למחרת את מוצב עישייה בעת שתגיע אליו שיירת האספקה. שטח ההי